

тоя юнакъ е нашарена отъ онова време съ съчми, едната му ржка е останала малко саката и единтъ му кракъ билъ опасно раненъ. Около Димитровденъ Тотъо и единъ отъ неговитѣ другари побѣгнаха изъ тъмницата заедно съ прангитѣ и преминаха въ Румъния. За да го не предадатъ власитѣ, Тотъо си промѣнилъ името и нарекълъ се Филипъ Тотъовъ. Правото му име е Тотъо Тодоровъ. После това той още веднажъ ходи по планината съ 3—4 другари и проживѣ тамъ цѣло лѣто. Като се върна въ Румъния, то се ожени въ Зимничъ. Въ 1866 г. той ходи изново презъ Дунава и въртѣше се около Търновското. Когато се върна есеньта въ Зимничъ, то следъ него бѣха дошли двама турци и предложили на полицейна въ тоя градъ 100 тур. лири, ако имъ предаде Тотя. Полицията го затворила и съблѣкла му предъ турцитѣ дрехитѣ, за да му видятъ ранитѣ и да кажатъ—дали е той. Това произшествие се разчу по цѣла Румъния. Българитѣ изъ Александрия, изъ Гюргево и изъ Букурещъ протестираха предъ министра, и Тотъо бѣше пустнатъ.

Въ 1867 година той дойде въ Букурещъ, и азъ се запознахъ съ него и заключихъ побратимство. Условихме се да ходиме подъ една команда, да си напишеме законъ и да се управляваме като всѣки „народни чети“. Покойни Раковски ни написа единъ малъкъ законъ и научи ни какъ да работиме, за да имаме по-добъръ успѣхъ.

XII. БЪЛГАРСКАТА ЧЕТА ВЪ БЪЛГРАДЪ

Отъ Пиротската планина азъ се упжихъ къмъ Сърбия, преминахъ презъ границата, дойдохъ въ Княжевацъ и доведохъ своята непо-